

[Poul Dam.]

rende situation, hvor man alt for ofte er ude for, at pressen, bl. a. for at beskytte sine kilder, er nødt til at anvende tingene i en let fortegnet form for ikke at vise nøjagtigt, hvor man har stoffet fra. Vi vil få en langt bedre orientering om en masse offentlige anliggender, hvis pressen virkelig får tilsvarende rettigheder, som pressen i Sverige har.

Jeg skal holde mig fra de mange andre detaljer, der kunne være grund til at nævne i denne sag, og blot nævne ét stort spørgsmål, som vi også havde oppe i folketinget og i udvalget engang sidste år, nemlig da vi beskæftigede os med vidnepligten. Det var det spørgsmål, om de gældende regler for tavshedspligt virkelig er tidssvarende, om der ikke netop på de områder, der har at gøre med personbehandling, som jeg nævnte før, er behov for en langt bedre defineret tavshedspligt også for en række af de grupper, som i øjeblikket ikke er underkastet en sådan tavshedspligt. I hvert fald må det være et sidestykke til offentlighedskravet, at der også er et tavshedspligtområde, hvor den enkelte borger, der henvender sig for at få hjælp, kan være beskyttet af denne tavshedspligt.

Og så endnu en detalje. Der tales i bemærkningerne til lovforslaget et sted om de „notoriske kværuanter“. Det er et udtryk, jeg ikke rigtig kan lide. Jeg ved godt, at de findes, jeg har hørt om dem, men jeg vil gerne sige, at når man fra forvaltningens og jo også fra nogle af de politikeres side, der får mange henvendelser, bliver fristet til at bruge det, så er man også ude i en fristelse til at skære ubehagelige folk fra som kværuanter, og så tror jeg nok, at man på et eller andet tidspunkt skal tage det ganske alvorligt og sige, at nogle af disse folk, som er blevet notoriske kværuanter, er blevet det, fordi de oprindeligt er blevet skidt behandlet, aldrig har fået deres ret i første omgang, og denne uret er så kørt videre i sag efter sag på en højst ubehagelig måde. De notoriske kværuanter, vi har i samfundet, har vi selv skabt, og man skulle snarere sørge for, at de ikke blev til notoriske kværuanter ved en fornuftig indsats i tide.

Jeg håber altså, at vi i udvalget kan få arbejdet med de mange problemer, som

foreligger på dette område, og følge det, som ministeriet lader foretage. Vi skal naturligvis her benytte os af, hvad der siges fra forvaltningens repræsentanter og fra de ansatte, men må jeg dog alligevel bemærke, at i en vis forstand er netop de ansatte inhabile. Hvis det er formålet med hele offentligheden i forvaltningen at kontrollere de ansatte noget bedre, så kan de ansatte fortælle os noget om, hvilke praktiske vanskeligheder der er; men de skal ikke tage stilling til, om de skal underkastes større offentlighed eller ej. Det er en afgørelse, der træffes her.

Niels Helveg Petersen: Det er med velberåd hu, at det foreliggende lovforslag i alle henseender er identisk med det lovudkast, der i sin tid offentliggjordes i betænkningen om offentlighed i forvaltningen. Det var naturligt for forslagsstillerne at tage deres udgangspunkt i dette teknisk og juridisk gennemarbejdede forslag, og vi finder, det må være gavnligt for diskussionen om spørgsmålet, at den kan udfolde sig på grundlag af et sådant egentligt lovforslag. At forslagsstillerne har valgt netop dette udgangspunkt, betyder på den anden side også, at der ikke her er tale om nogen form for ultimatum. I mit parti føler vi i hvert fald ikke, at kun en lov i denne skikkelse kan tilfredsstille vore ønsker. Det er tværtimod vort håb, at der på baggrund af forslaget kan udfolde sig en meget fri og åben forhandling, hvori også indgår de erfaringer, der er indhøstet i tiden, siden betænkningen blev til.

Flere ordførere har været inde på, at de ansattes synspunkter måtte høres, og det kan vi ikke være uenige om. Jeg kan også tilslutte mig det principielle synspunkt, som hr. Poul Dam gav udtryk for, at de skal høres, men jo selvfølgelig ikke selv skal træffe beslutningen om, hvorvidt der skal gennemføres offentlighed i forvaltningen. Det har ikke for forslagsstillerne været muligt at gennemføre en sådan undersøgelse på forhånd. Jeg tror, man måtte erkende, at det ville være særdeles bemærkelsesværdigt, hvis forslagsstillerne havde givet sig til at indhente officielle udtalelser fra de ansattes organisationer. Vi må jo se nærmere på dette spørgsmål under det videre arbejde. Hvilke principielle synspunkter taler for